

אנה הרמן שיטפון בגינה

יומן קיץ תשע"ה

לא ילדים צרובים משמש
הגיחו מן הים התיכון אמש.
האש הזאת לא הותירה נמש.

בשלהי תשע"ה אורית נסעה לטפל בתינוקות השרופים.
היא נשאה בזרועותיה את עלי סעד דואבשה
שבני עמה שרפו אותו
ורצחו אותו בערשו.
והיא לא יכלה אלא להשכיב אותו לישן באדמה.
וכשהיא כסתה אותו בשמיכת האדמה
הוא לא הרגיש שהוא מת.
הוא הרגיש שהיא מכסה אותו
בשמיכה חומה ממוך.
ידיה הרכות נסכו בעפר שיר ערש.
וכשהיא אמרה לו: "הכל בסדר, מתק",
הוא האמין לה ועצם את עיניו
מתחת לשמיכת האדמה.

גלי אהבתה גבהו ונשאו עד בית החולים
ועטפו במים מרפאים את כויות אחיו בן הארבע
ואת גופה השרוף של אמו.

בלילה שלפני כן שרפו את התינוק בן השנה וחצי
בזמן שנסינו לנהל
שיחת טלפון בטלה.
מתחת להכרתנו גשרף תינוק חי ולא ידענו
מדוע איננו מצליחות לנהל
שיחת טלפון בטלה.
"לילה טוב, מתק".
"לילה טוב".

"לילה טוב".
"לילה טוב".
"לילה טוב. ביי".

האפרקסות נותרה מפרקסות בכף היד
ולא השקבה בעריסתה.

בשלהי תשע"ה אורית נסעה לטפל במיניקות השרופים.
היא ידעה שמחכה לה בכפר תינקת כבדה
בת ארבעים ושתיים כמוה
ושרופה מרב געגוע אל
זרועותיה המעורסלות.
היא ידעה שמחכה לה בכפר תינקת כבדה מאוד
בת ארבעים ושתיים,
מלאת חרדת נטישה,
שבאה לכפר עם בתה בת השבע וחצי
והפילה את ילדתה אל קרקע הכפר
כשקול דודו של המיניק השרוף הדהד בחלל האויר.
כבר חלפו ימי בין המצרים, אבל הצרה הלכה וגברה.

לא ילדים צרובים משמש
הגיחו מן היים התיכון אמש.
האש הזאת לא הותירה נמש.

בשלהי תשע"ה אורית באה לנחם את המינקת הכבדה
בת הארבעים ושתיים שחכתה לה בכפר.
היא עטפה אותה בחבוקה
ונשאה אותה הרחק משם
בינות לגלי היים העמקים של חלצתה.
היא השקיטה בבת אחת
את חרדת הנטישה המרשרשת.
היא אמרה למינקת השרופה: "את לא תינקת שרופה
ולא שרפת את ילדתך".
היא אמרה למינקת השרופה: "הכל יהיה בסדר".
והיא, ששום דבר ואף אחד
לא הרגיעה מעולם,

הַאֲמִינָה לָהּ מִיָּד
כָּל עוֹד חֲבָקָה אוֹתָהּ.
הִיא אֲמָרָה לְתִינְקַת הַשְּׂרוּפָה: "הַכֹּל יִהְיֶה בְּסֹדֶר.
אֵת לֹא תִינְקַת שְׂרוּפָה
וְלֹא שֶׁרֶפֶת אֵת יִלְדֶתֶךָ".
הִיא כֹּסֶתָה אוֹתָהּ בְּשִׁמְיָהּ כַּחֲלָה עֲמָקָה,
בְּשִׁמְיָהּ שֶׁל מַיִם רַבִּים שְׂאִינָם יְכוּלִים לְכַבּוֹת.
הִיא אֲמָרָה לָהּ: "הַכֹּל יִהְיֶה בְּסֹדֶר,"
וְלִמְרוֹת שֶׁהֵיוּ לָהּ דְּבָרִים חֲשׂוּבִים לַעֲשׂוֹת,
הִיא חֹזֶרָה וְנִכְנָסָה לְחֶדֶר
וְחֹזֶרָה וְכֹסֶתָה אוֹתָהּ בְּשִׁמְיָהּ הַכַּחֲלָה הַעֲמָקָה.
הִיא אֲמָרָה לָהּ: "הַכֹּל יִהְיֶה בְּסֹדֶר,"
הִיא חֹזֶרָה וְנִכְנָסָה לְחֶדֶר
כְּדֵי שֶׁלֹּא תִתְעוֹרֵר
חֶרְדַּת הַנְּטִישָׁה.

שיטפון בגינה

"שלום, רוזי,
אצלק שטפון בגנה"
נורית זרחי, "אהבתה של רוזי פטרוסיל"

האם זה יהיה רגע נכחד?
מי היה מתאר לעצמו שאצלי שטפון בגנה
אחרי ארבעים ושנים שנה
בגלל חבוק אחד.

בגלל חבוק אחד אמפתי
אחרי שמונה שנים של הריון מתקדם -
איזה מזל שבאתי
לערב הזה, רק בגלל שאת באת.

איזה מזל שאת בת
ולא בן.
לך יש שלושה ילדים
ולי יש ילדה אחת.

ויש לך גם בת-זוג,
אבל היא לא אמתית
יותר ממבט.
היא אמתית הרבה פחות

מרגע אחד שבו היית לי אמא ואחות -
בעצם, רק אמא
כפי שלא הייתה לי מעולם.
הרכות שלך כל-כך התאימה -

את נתת לכל הדגים
לחזור מהאקווריום לים.

החיבוק

"היא גמרה את כל השוקולדות
ומחתה היטב את פיה שלא יבואו הנמלים"
יונה וולך

אף פעם לא אמרו לי באפן כה מרגיע
מרגיע באמת: "הכל בסדר".
לבשת בגדים כחלים כמו של מריה
ולא הרגשתי שסביבנו חדר.

בעמק חבוך גבהו המים,
עטפו אותי גלי אהבתך,
גלים של רך ושל קטיפה ומה אם
הקבאת בין הגלים סכין חותך?

החלו נמלים לזחל בכל
חלקת רדום דקורה ומתעוררת.
היה אדם מתחת לכחל.
גבהו גלים של אהבה עוררת.

האם הקבאת סכין חדה מתחת?
מתחת לכחל היה אדם.
צללתי ולקחת לי את הפחד
ולא אכפת היה לי לא לנשם.